

Bedo'yu Merak Ediyorum*

Müge Kökdamar Sandıkçioğlu

Her zaman ortada olan ama gör(e)mediğimiz ya da göz önünde olmayıp bir yerlerde olduğunu bilsek de aldığımız, belki de "Var işte n'apalım? İşim gücüm var benim, ilgilenemem onlarla," denen hayatları anlatan bir yazar Ahmet Büke. Bu yüzden de tüm gerçekliği, naifliği, acııcılığı ya da sevimliliğiyle bunları karşımıza çıkaran bir yazar. "Meğer ne kadar da yakınımızdaymış" veya "Niye bu kadar umursamazız?" dedirten öyküler ve kahramanların yaratıcıları. Onu okumaya başladıktan sonra sokaktaki insanlara ve İzmir'e başka gözlerle bakmaya başlıyorsunuz. Bildiğiniz sokaklarda yürüyen, koşan, kaçan ya da yakalayan kahramanlarla hemşehri olduğunuzu fark edip kendinizi onlara daha bir yakın hissediyorsunuz. Konak, Karataş, Pasaport, Kemeraltı, Varyant, Kale, Basmane... Benim gibi İzmir'de doğmuş büyümüş biri için her yer Ahmet Büke'nin sokakları ve insanlarıyla dolu gibi hissediliyor. Öyle gerçekçi ki bahsettiği yerlere gidip, o kahramanlar orada mı diye bakasınız geliyor. İzmirli olarak, sokaklara fırlayıp peşlerine düşesim gelmedi değil.

"Ahmet Büke dili"nin sesi kulakları hiç yormuyor; detone olmadan tizler ve pesler arasında ilerliyor. Şekil olarak andante ile allegretto tempolarında görünen öyküleri, aslında iç dünyasında yoğun aksiyon ve fırtına barın-

dırıyor. O kadar sakin sakin anlatıyor ki her şey yolundaymış gibi hissediyorsunuz ama kahraman(lar) derin duygu girdabındalar. Anlaşılmaz değil; ama okura fark ettirmeden yapıyor bunu. Bir bakıyorsunuz derin kuyularda hislerini saklamış ve cümlelerde göze sokulmamış hayatlar... Lafı hiç uzatmıyor. Edebiyatın süslü püslü, janjanlı küpeler takmış, payetli elbiseler giymiş bir kadın olmaması gerektiğini öğretir gibi. Hatta satırlarını ille de sıfat ve tamlamalarına gark ederse daha değerli olacağına bel bağlamış kalemlere belli etmeden bir ders de veriyor. Ruju dişlerine bulaşmış cümlelerdeki anlamsızlığın altını bir kez daha çiziyor. Kafayı yormuyor ama kalbi deşiyor, ruhu silkeliyor. Son satıra geldiğinizde içiniz buruk, belki de gözünüz buğulu kalabiliyorsunuz. "Mevzumuz Derin"de Bedo'nun dediği gibi: "İzmir'in nisan yağmurları müthiştir. Bazen geceler boyunca yağar. Sabah sadece ıslaklığı görürsünüz..." (s. 14).

Ahmet Büke okumak, yağarken görmediğiniz yağmuru, ıslaklığını görünce fark etmek gibi. Hiç fark etmeden bir bakıyorsunuz hüznle kalakalıyorsunuz. Öte yandan mizahını da serpiştiriyor. En acıklı yerde, kahraman öyle bir şey yapıyor ya da söylüyor ki gülümsemeden ya da kıkırdamadan edemiyorsunuz. Sözün özü, Büke'yi sadece kitaplarından de-

* Ahmet Büke, Mevzumuz Derin, ON8 Yayınevi, 1. Baskı, 2013